

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **ThDr. K. K.**, zast. Mgr. Robertem Cholenským, advokátem v Brně, Bolzanova 461/5, proti žalovanému **generálnímu řediteli státního podniku Lesy České republiky, s.p.**, se sídlem v Hradci Králové, Přemyslova 1106/19, zast. Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem – společníkem společnosti Advokátní kancelář Jansta, Kostka, spol. s r.o., se sídlem Těšňov, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2012, čj. LCR099/14/001139/2012, sp. zn. LCR046827/2012, t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2012, čj. LCR099/14/001139/2012, sp. zn. LCR046827/2012 se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.
- II. Státnímu podniku Lesy České republiky, s.p., se n a ř i z u j e poskytnout žalobkyni do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku kopii smlouvy požadovanou v její žádosti ze dne 14. října 2012, a to „smlouvy mezi Lesy ČR, s.p., a společností Mexx Clanroy, uzavřené na dražby nemovitostí“.
- III. Žalovaný n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 23 108 Kč do rukou jejího zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost rozhodnutí Ing. M. G., ekonomického ředitele pověřeného řízením státního podniku Lesy České republiky, s.p., jímž postup Lesů České republiky, s.p., ve věci žádosti žalobkyně ze dne 14. 10. 2012 o poskytnutí kopie smlouvy mezi žalovaným a společností Mexx Clanroy, uzavřené na dražby nemovitostí, potvrdil.

V žalobě uvedla, že žádostí ze dne 14. 10. 2012, podanou o dva dny později, požádala žalobkyně žalovaného na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přístupu k informacím), o poskytnutí kopie smlouvy mezi žalovaným a „společností Mexx Clanroy“, uzavřené na dražby nemovitostí. Žalovaný žalobkyni na tuto žádost odpověděl sdělením ze dne 31. 10. 2012, ve kterém s odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002-37, uvedl toliko jím vybrané údaje z předmětné smlouvy a žádosti o poskytnutí kopie smlouvy nevyhověl, aniž by však vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, naopak v závěru svého přípisu výslovně uvedl, že tím považuje žádost žalobkyně v celém rozsahu za vyřízenou. Žalobkyně s takovým postupem nesouhlasila, a proto proti němu podáním ze dne 13. 11. 2012, koncipovaným duálně jako odvolání a stížnost podle ustanovení § 16, resp. § 16a odst. 1 písm. b) zákona o přístupu k informacím, brojila. Na základě tohoto podání, jež bylo posouzeno a projednáno jako stížnost a jako o takové o něm bylo rozhodnuto, vydal Ing. M. G., ekonomický ředitel pověřený řízením žalovaného, rozhodnutí ze dne 5. 12. 2012, jímž postup žalovaného při poskytování informace jako správný potvrdil. Za dané situace žalobkyni nezbylo, než podat žalobu na ochranu před nečinností správního orgánu, avšak pro případ, že by soud prvoinstanční správní rozhodnutí i rozhodnutí odvolacího orgánu posoudil jako rozhodnutí o odmítnutí žádosti v materiálním smyslu, podává z důvodů opatrnosti rovněž žalobu proti správnímu rozhodnutí.

Otázka oprávněnosti žalobkyní podané žádosti o informace je dle jejího mínění v judikatuře správních soudů dávno vyřešen. Žalobkyně shodně jako ve svém odvolání odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, čj. 1 As 17/2008-67, a pokládala by za neúčelné předkládat soudu v tomto smyslu další argumenty. Pokud tedy soud uváží, že příписы žalovaného a jeho ekonomického ředitele představují rozhodnutí v materiálním smyslu, je na místě požadovat, aby soud obě tato rozhodnutí zrušil a v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona o přístupu k informacím přikázal žalovanému požadované informace, tzn. kopii smlouvy, žalobkyni v přiměřené lhůtě poskytnout. Vzhledem k povaze této informace postačí k plnění třídní lhůta.

Napadeným rozhodnutím vydaným Ing. M. G., ekonomickým ředitelem pověřeným řízením Lesů České republiky, s.p., byl potvrzen postup subjektu Lesy České republiky, s.p., týkající se poskytnutí kopie smlouvy uzavřené mezi jmenovaným subjektem a společností Mexx Clanroy na dražbu nemovitosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo uvedeno, že s ohledem na skutečnost, že žádost žalobkyně byla vyřízena dopisem ze dne 31. 10. 2012, který nebyl ve formálním ani materiálním smyslu rozhodnutím, dle ust. § 15 zákona o přístupu k informacím ve spojení s ust. § 67 odst. 1 správního řádu, v návaznosti na ust. § 20 odst. 4 písm. a/ zákona o přístupu k informacím považoval nadřízený orgán shora označené podání jako stížnost právě ve smyslu ust. § 16a zákona o přístupu k informacím. Nadřízený orgán posuzoval podání stěžovatele podle obsahu a nikoliv pouze dle označení a to analogicky dle ust. § 37 odst. 1 správního řádu, tedy jako stížnost.

V napadeném rozhodnutí bylo dále uvedeno, že Lesy České republiky s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 A 118/2002-37, a s odkazem na ust. § 3 odst. 3 zákona o přístupu k informacím poskytly informace o obsahu požadované smlouvy, nikoliv podkladový materiál, na němž byl takový obsah zaznamenán. Lesy České republiky tak dle odůvodnění rozhodnutí postupovaly v souladu se zákonem, když stěžovateli prostřednictvím dopisu ze dne 31. 10. 2012 zveřejnily obsah smlouvy, neboť na předání kopie smlouvy není právní nárok, přičemž obsah smlouvy byl zpřístupněn v celém rozsahu. Na celistvost informace ve smyslu zákona o přístupu k informacím nemá dle nadřízeného orgánu vliv podkladový materiál, na němž je informace obsažena, jelikož takovou informací je pouze obsah zaznamenaný na podkladovém materiálu. Závěrem uvedl, že odkaz stěžovatele na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích nemá s ohledem na pozdější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žádnou relevanci.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ustanovení § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) upravuje vedle obecných náležitostí podání v rámci soudního řízení správního i další náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Jednou z nejpodstatnějších z nich je náležitost uvedená v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., která požaduje, aby v žalobě byly uvedeny tzv. žalobní body, ze kterých musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. Na žalobní body je následně ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. navázán i rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, když soud přezkoumává napadené rozhodnutí pouze v rozsahu a z důvodů vymezených v žalobních bodech. Ve správním soudnictví tedy není vyloučena situace, že soud námítky uvedené v žalobních bodech neuzná za oprávněné a žalobu zamítne, ačkoliv zjistil nezákonnosti, pro které by patrně mohl žalobě vyhovět.

Žalovaný má tedy za to, že žalobkyně v žalobě neuvádí žádné skutkové důvody, na základě nichž považuje výrok napadeného správního rozhodnutí, tj. rozhodnutí Ing. Michala Gaubeho, ekonomického ředitele pověřeného řízením

žalovaného ze dne 5. prosince 2012, za nezákonný či nicotný. Co se týče právních důvodů, žalobkyně uvádí pouze odkaz na jeden judikát Nejvyššího správního soudu, avšak bez vymezení toho, jaké závěry z něj pro danou věc vyplývají. Mimo to, i kdyby žalobkyně vymezila konkrétní podobnosti zmiňovaného judikátu a skutečností posuzovaných v této věci, pak jakýkoli odkaz na rozhodnutí jakéhokoli orgánu či soudu nemůže, dle názoru žalovaného, kvalifikovaně suplovat povinnost žalobkyně (resp. obecně stran žalujících) tvrdit pro věc rozhodné skutečnosti, zejména tedy z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podotkl rovněž, že rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 11. prosince 2012, takže dvouměsíční lhůta dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. pro podání žaloby ve smyslu ustanovení § 65 a následující s.ř.s. uplynula dne 11. února 2013. V současné chvíli již tedy není možné žalobní body rozšířit, ale pouze zúžit.

Žalobkyně tedy dle názoru žalovaného zákonem předjímaným resp. požadovaným způsobem nikterak nevymezila skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí, a tudíž není vymezen rozsah přezkumu nad rámec přezkumu nicotnosti, která musí být zkoumána ex offio. Jelikož dle názoru žalovaného napadené správní rozhodnutí není nicotné, je žaloba dále z důvodu absence žalobních bodů neprojednatelná, přičemž nelze tento její nedostatek odstranit.

Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně vedle zrušení napadeného rozhodnutí navrhuje, aby byla žalovanému v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona o přístupu k informacím, uložena povinnost poskytnout informace. Žalovaný má však dle doslovného jazykového výkladu ustanovení § 16 odst. 4 uvedené právní úpravy zato, že toto ustanovení dopadá pouze na přezkum rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalobou je však napadáno rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti žadatelky ve smyslu ustanovení § 16a zákona o přístupu k informacím. V této souvislosti odkázal žalovaný na zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí dle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která mimo jiné nepřipouští rozšiřující výklad z hlediska pravomocí veřejnoprávních orgánů, tedy i soudů.

V písemné replice k vyjádření žalovaného žalobkyně popsala všechny rozhodující skutkové okolnosti a uvedla, že – bude-li přípis žalovaného soudem posouzen jako rozhodnutí v materiálním smyslu – její žádost o informace byla v rozporu se zákonem odmítnuta, ač byla důvodná. V tom žalobkyně odkázala na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Domnívá-li se snad žalovaný, že flagrantní rozpor rozhodnutí s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu není jako vymezení právního důvodu nesprávnosti napadeného rozhodnutí dostačující, stěží si lze představit, co by takovým důvodem být mohlo. Stejně tak považovala za lichou argumentaci žalovaného, že petit žaloby nemůže obsahovat výrok o povinnosti žalovaného poskytnout žalobkyni požadované informace, jak předpokládá ustanovení § 16 odst. 4 zákona o přístupu k informacím. Pokud by soud seznal, že přípis žalovaného ze dne 31. 10. 2012 je rozhodnutím o odmítnutí žádosti

v materiálním smyslu, a rozhodnutím o odvolání proti němu by tudíž bylo napadené rozhodnutí, je takový výrok, vedle zrušení obou rozhodnutí, plně na místě.

Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně v úvodu svého vystoupení poukázal na to, že tato přezkoumávaná věc je skutkově stejná s žalobou na nečinnost vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 A 7/2013. K věci dále uvedl, že žalovaný nevyhověl žádosti žalobkyně o poskytnutí kopie smlouvy, kterou přesně identifikovala. Nevydal ani rozhodnutí o zamítnutí této žádosti, žalobkyni sdělil pouze údaje z obsahu této smlouvy a v závěru svého sdělení uvedl, že má žádost za zcela vyřízenou. Takovéto vyřízení žalobkyně nepokládala za dostačující vzhledem k tomu, že to, co jí bylo sděleno, mohlo být zkresleno, nebo jinak upraveno a nemuselo to dávat obrázek o skutečném obsahu uzavřené smlouvy. To by žalobkyni znemožnilo obsah smlouvy posoudit, učinit si závěry o věcech, které z ní chtěla zjistit. Stížnost, kterou podala, ekonomický ředitel žalovaného zastupující ředitele vyřídil tak, že označil postup žalovaného za zákonný. Dále zástupce žalobkyně znovu podrobně rozvedl, co se rozumí poskytnutím informací ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o přístupu k informacím. Poukázal na to, že citované ustanovení bylo novelizováno zákonem č. 61/2006 ze dne 22. 3. 2006. Odkázal na důvodovou zprávu k této novele a zároveň uvedl, že o tom, co je informací právě ve vztahu k požadavkům na poskytnutí kopie smlouvy, hovoří Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 1 As 17/2008-67. Z něho pak citoval některé pasáže a uzavřel, že poskytnutím požadované informace je vydání kopie smlouvy. V podrobnostech pak odkázal na obsah žaloby a na obsah repliky k vyjádření žalovaného ze dne 13. 5. 2013.

Zástupce žalovaného v úvodu odkázal na vyjádření žalovaného ze dne 4. 4. 2013 a dodal, že žalobkyně nesplnila podmínky pro to, aby mohla být žaloba projednána, neboť ta neobsahovala náležitosti, které vyžaduje s.ř.s.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci bylo zjištěno, že se žalobkyně domáhala na žalovaném, a to přípisem ze dne 14. 10. 2012, poskytnutí kopie smlouvy mezi žalovaným a společností Mexx Clanroy, uzavřené na dražby nemovitostí. Žalovaný na tuto žádost odpověděl sdělením ze dne 31. 10. 2012. Na základě stížnosti proti tomuto sdělení vydal generální ředitel (v daném případě Ing. Michal Gaube, pověřený řízením žalovaného) žalovaného dne 5. 12. 2012 rozhodnutí, jímž sdělení ze dne 31. 10. 2012 potvrdil.

Postup žalovaného neshledal krajský soud zákonným. Vycházel přitom z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 7. 5. 2008, čj. 1 Afs 17/2008-67. Z něho nepochybně vyplývá, že „jestliže žalobkyně požádala o poskytnutí informace prostřednictvím kopie smluv, nelze dospět k jinému výkladu, než že požadovala jejich poskytnutí v písemné formě..... Žalovaný samozřejmě mohl poskytnout informaci přepsáním textu smlouvy mechanickými psacími prostředky či ručně, avšak jen za předpokladu, že by takto přepsal celý text

předmětných smluv..... Požádala-li stěžovatelka o poskytnutí kopií nájemních smluv, měla tím na mysli poskytnutí celého textového obsahu smluv. Žalovaný však zcela svévolně vybral několik smluvních ustanovení a tyto usprádal do tabulky, kterou poskytl stěžovateli. Tím arbitrárně selektoval údaje, které stěžovatelce předal a poskytl pouze část požadovaných informací. Žalovaný nebyl oprávněn posoudit, které informace jsou podstatné.....Takovéto poskytnutí informace tedy pochopitelně šlo proti účelu zákona o přístupu k informacím, nelze proto vůbec hovořit o řádné aplikaci zákona, ale spíš o jeho obcházení.....V daném případě je v souladu s Ústavou a komunitárním právem pouze takový výklad pojmu informace, dle něhož se informací rozumí veškerý textový obsah předmětných listin, nájemních smluv.“

V projednávané věci nastala obdobná situace, jako ve shora prezentovaném případě, jenž byl projednán Nejvyšším správním soudem. Ten se k otázce vydání kopií smluv vyjádřil jednoznačně a jeho závěry jsou přiléhavé i na žádost žalobkyně o poskytnutí kopie smlouvy uzavřené mezi žalovaným a společností Mexx Clanroy. Jestliže tedy žalovaný v projednávané věci poskytl žalobkyni pouze písemný výtah z této smlouvy, nelze než konstatovat, že jejímu požadavku nedostál a nepostupoval tak v souladu s příslušnou právní úpravou a i s ustálenou soudní judikaturou.

Ze shora zmiňovaného zákona a o přístupu k informacím vyplývá, že žadatelem pro účel tohoto zákona je každá fyzická i právnická osob, která žádá o informaci (ust. § 3 odst. 1), přičemž informací se rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě zaznamenaný na jakémkoliv nosiči (ust. § 3 odst. 3 uvedené právní úpravy).

Důvodem pro postup žalovaného nemůže být ani jeho odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 A 118/2002-37. K závěrům v tomto rozsudku uvedeným se Nejvyšší správní soud vyslovil ve shora uvedeném rozsudku (sp. zn. 1 Afs 17/2008) a uvedl, že tato judikatura se řadí do počátečních období existence zákona o přístupu k informacím. Považoval přitom za nepochybné, že nelze požadovat na základě dané právní úpravy poskytnutí originálu listiny, neboť jej povinná osoba potřebuje k výkonu své činnosti. Zdůraznil však, že právní závěr vyslovený v citovaném rozsudku musí být vyložen tak, že v situaci, kdy části smluv podléhají obchodnímu tajemství, se nelze domáhat vydání kopie smlouvy jakožto celku. Nejvyšší správní soud vycházel při svém závěru i z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým byla do zákona o přístupu k informacím vtělena definice pojmu informace, z níž dovodil, že definice pojmu „informace“ se do tohoto zákona zapracovává z důvodu nutnosti transpozice pojmu „dokument“ obsaženého ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru. Usoudil tak, že záměrem zákonodárce jednoznačně bylo, aby „informace“ v pojetí zákona o přístupu k informacím byla totožná s pojmem „dokument“ v transponované směrnici. Dokument je v čl. 2 odst. 3 této směrnice definován jako obsah na jakémkoli nosiči nebo jakákoliv část takového obsahu. Uvedl, že směrnice sice neobsahuje závazek umožnit opakované použití dokumentů, když rozhodnutí o povolení nebo povinnosti opakovaného použití závisí na členských

státech nebo příslušném subjektu veřejného sektoru, pokud však stát rozhodne, je tato směrnice na příslušnou oblast aplikovatelná.

Krajský soud tak ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu a ostatně i žalobkyně dospěl výkladem daných ustanovení k závěru, že povinností žalovaného bylo vyhovět žádosti žalobkyně a kopii požadované smlouvy jí poskytnout. Jelikož tak neučinil, soud mu tuto povinnost uložil a to v souladu s ust. § 16 odst. 4 zákona o přístupu k informacím za současného zrušení napadeného rozhodnutí. V nově otevřeném řízení o stížnosti bude žalovaný vázán shora vysloveným právním názorem a v jeho intencích se vypořádá i se stanoviskem Lesů České republiky, s. p., ze dne 31.10.2012.

Závěrem krajský soud uvádí, že nelze považovat za důvodnou ani námitku žalobkyně, dle níž podaná žaloba neobsahuje požadované náležitosti a tudíž je neprojednatelná. Žalobkyně totiž ve svém podání zcela ozřejmila, čeho se domáhá a proč považuje postup žalovaného za nezákonný a v závěru konstatovala žalobní petit. Krajskému soud tak v projednání žaloby nebránil žádný nedostatek.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Jejími důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 4 úkony právní služby po 3 100 Kč (sám mylně účtoval za úkon 2 100 Kč), a to převzetí zastoupení a sepsání žaloby (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu), replika k vyjádření žalovaného a účast při jednání. Dále mu krajský soud přiznal nárok na úhradu 4 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč a cestovné z Brna do Hradce Králové a zpět ve výši 3 078 Kč. To vše včetně DPH. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 18. června 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu